

1.

11. červen, 14:00

Pár vteřin na rozhodnutí.

Strhnout řízení doleva? Strhnout řízení doprava?

Prudký sešup do porostu? Anebo úzká krajnice zakončená útesem?

Levá strana.

Instinkt.

Colter Shaw zprudka otočil volantem vypůjčeného sedanu Kia a začal přerušovaně šlapat na brzdu – smyk si teď rozhodně nemohl dovolit. Auto, které jelo na tomto horském úseku šedesátkou, se vnořilo do lesního porostu a jen těsně se vyhnulo srážce s balvanem, který spadl z příkrého úbočí a skutálel se přímo doprostřed silnice před ním. Shaw by řekl, že stokilový kus skály valící se přes porost na šterkovou vozovku bude vydávat dramatičtější zvuk; pád proběhl téměř neslyšně.

Levá strana byla správná volba.

Kdyby býval stočil vůz napravo, narazil by do žulového výchozu ukrytého za vysokou běžovou trávou.

Shaw musel velmi často odhadovat procentuální pravděpodobnost újmy, aby se mohl profesionálně rozhodnout. Proto dobře věděl, že někdy si člověk prostě musí hodit minci a čekat, jak to dopadne.

Airbagy se nenafoukly, žádná újma se nekonala. Jenže Shaw teď vězel v autě. Nalevo rostlo moře mahónií, též známých jako „oregonské víno“ – oba názvy zněly docela nevinně, jenže tahle rostlina

měla trny ostré jako jehly, které dokázaly snadno proniknout přes látku do kůže. Vydat se tímto směrem nepřicházelo v úvahu. Na straně spolujezdce to bylo trochu lepší, protože tam rostlo jen pár mochen v radostně žlutém červnovém květu a houština zlatíc.

Shaw tedy otevřel dveře napravo a opakovaně jimi rozrážel popínavý porost. Přitom si všiml, že útočník načasoval akci dobře. Kdyby zbraň dopadla dřív, Shaw by před ní bez problémů zabrzdil. Kdyby dopadla později, ujel by jí a normálně by pokračoval v cestě.

A tohle nic jiného než zbraň být nemohlo.

Stát Washington rozhodně není imunní vůči zemětřesením a seismické činnosti všeho druhu, jenže nikde v okolí se země v poslední době netřásla. A takto velké balvany obvykle setrvávají na místě, pokud je někdo záměrně neuvolní – před auta či na auta s lidmi pronásledujícími ozbrojeného zločince na útěku.

Shaw si svlékl hnědou sportovní bundu a začal se soukat mezerou mezi dveřmi a karoserií. Byl štíhlý a vysportovaný jako každý, kdo se rekreačně věnuje lezení. Mezera však měřila jen asi třicet pět centimetrů a on v ní uvízl. Musel do dveří prudce strčit, stáhnout se a strčit znovu. Průchod na svobodu se pomalu rozšířil.

Po chvíli uslyšel v porostu na protější straně cesty zašustění. Muž, který mu shodil do cesty balvan, teď sestupoval ze svahu a blížil se hustým porostem k Shawovi, který se stále zoufale snažil vyprostit. V mužově ruce se cosi zablesklo. Pistole.

Jako syn survivalisty a svým způsobem rovněž survivalista Shaw věděl, že existuje bezpočet způsobů, jak oblafnout smrt. Na druhou stranu to byl skalní lezec, fanatik do motokrosu a muž, jenž se v rámci svého povolání často střetával s vrahy a uprchlími zločinci, kteří se nezastavili před ničím, jen aby si zajistili svobodu. Všude kolem něj se ustavičně převalovaly chuchvalce smrti. Shawa však netrápila definitivnost spojená s koncem života. Ani fakt, že po smrti už se nedají srovnat účty. Mnohem horší pro něj byla představa devastujícího úrazu páteře, očí nebo uší. Představa ochrnutého těla, navždy potemnělého světa či němé reality.

Sourozenci mu v mládí říkali „neposeda“. A protože z malého neposedy vyrostl neposeda velký, naléhavě si uvědomoval, že takové zranění by pro něj bylo ryzím peklem.